

விண்மீன் நிறைந்த வான்

மண்மீதில் உழைப்பாரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்
புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர்செல்வராம்; இதைத் தன்
கண்மீதில் பகலிலெல்லாம்
கண்டுகண்டந்திக் குப்பின்
விண்மீனாய்க் கொப்பளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!

நிலாச்சுவேல், விண்மீன் குஞ்சுகள், இருட்டுப்பிணை

பாற்புகை முகிலைச் சீய்த்துப்
பளிச்சென்று "திங்கட் சுவேல்"
நாற்றிக்கும் குரல் எடுத்து
நல்லொளி பாய்ச்சிப் பெட்டை
ஏற்பாட்டுக் கடங்காப் பொட்டுப்
பொடிவிண்மீன் குஞ்சு கட்கும்
மறேபார்வை செலுத்திப் "பிணை
இருட்டையும்" வளுத்துத் தள்ளும்.

பகல் வானில் முகிலோவியங்கள்

பகல்வானிற் கதிரின் வீச்சுப்
பரந்தது! முகிலினங்கள்
வகைவகை ஓவியங்கள்
வழங்கின; யானைக் கட்டம்!
தகதக எனும் மாணிக்க
அருவிகள்! நீலச் சாரல்!
புகைக் கட்டம்! எரிமலைகள்!
பொன் வளைக்கை! மணிப்பஞ்சுலாலை!

இருண்ட வானும் ஏற்றிய விளக்கும்

கிழக்குப்பெண் விட்டெறிந்த
கிளிச்சிறைப் பரிதிப் பந்து,
செழித்தமறே நிசைவானத்தின்
செம்பருத் திப்பங் காவில்
விழுந்தது! விரிவிளக்கின்
கொழுந்தினால் மங்கை மார்கள்
இழந்ததைத் தடிக் கொள்ள
இருள் மாற்றிக் கொடுக்கின்றார்கள்!

காலை வானம்

கோழிக் விறற்று ! வயைம்,
கொண்டதோர் இருளதைத் தங்க
மழையால் உழுதான் அந்த
விரிகதிர்ச் சலெவன் ; பின்னர்
ஆழிசுழ் உலகின் காட்சி
அரும்பிறற்று ! முனையை விழந்து
வாழிய வயை மென்று
மலர்ந்தது காலை வானம் !

வானவில்

அதிரந்தது காற்று! நீ எப்
புங்கிளை அசைந்தா பிறற்று!
முதிர்ந்திட்ட முகிலின் சேறே
மஃபிறற்றுச் ! சேற்றுக் குள்ளே
புதைந்திட்ட கதிரிற் பத்த
புதுப்புது வண்ண மெல்லாம்
ததம்பிறற்றே வான வில்லாய்ப் !
பாரபி அழகின் தன்மை !

மழை வான

பகல்வான்மலே கரும்பு கில்கள்
படையெடுத்த தன் ! வில்லோடும்
துகளற்ற வாழும், வலையும்
சுழன்றன மின்னி மின்னி !
நகதைத் தது கலகல வென்று
நல்ல கார்முகில்தான் ! வறெறி
அகத்துற்ற இயற்கைப் பெண்ணாள்
இறதைத் தாள்பு மழையை அள்ளி !

எரிகின்ற வானம்

தனேசெய்யும் மலரும் தீ யும் !
செந்தீ யும் நீ றாய்ப் போகும் !
கான், செய், ஊர், மலை, கா, ஆறு
கடலெல்லாம் எரிவ தோடும்
தான்செய்த தணலில் தானும்
எரிகின்றான் பகலோன் ! அங்கு
வான்செய்த வபெபத் தால்இவ்
வயைத்தின் அடியும் வகேம் !

உச்சிப் போதுக்கும் மாலப் போதுக்கும் இடநேரம்

உச்சியில் இருந்த வயையோன்,
ஓரடி மறேகில் வதைத்தான்,

நொச்சியின் நிழல்கி ழகக்கில்
சாய்ந்தது ! நுரையும், நீ ரும்,
பச்சையும், பழுப்பு மான
பலவண்ண முகில்கள் கட்டிப்
பொய்ச்சான்று போல, யானை
புகழும்; பின் மலையைக் காட்டும்.

வான் தந்த பாடம்

எத்தனை பெரிய வானம் !
எண்ணிப்பார் உனையும் நீ யே ;
இத்தரை, கொய்யாப் பிஞ்சு;
நீ அதில் சிற்றெறும்பே
அத்தனை பேரும் மெய்யாய்
அப்படித் தானே மானே?
பித்தறே மலேகீழ் என்று
மக்கள்தாம் பசேல் என்னே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>